

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **COLAS CZ, a. s.**
sídlem Ke Klíčovu 9, Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Emilem Holubem
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. 5574/2019-900000-312,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. 5574/2019-900000-312, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Emila Holuba, sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016, č. j. ÚOHS-S426/2012/KD-19076/2016/851/LŠt, uznal mimo jiné žalobkyni vinnou z porušení zákazu dohod narušujících soutěž obsaženého v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), za což jí podle § 22 odst. 2 téhož zákona uložil pokutu ve výši 50 316 000 Kč. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 22. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R131, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 156, 158, 159, 169/2016-30631/2016/310. Pokuta byla splatná ve lhůtě 120 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobkyně uloženou pokutu uhradila dne 18. 11. 2016 na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“). Na základě žaloby žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 3. 2018, č. j. 62 Af 92/2016 – 398, zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o rozkladu. Kasační stížnost v této věci zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 As 80/2018 – 201. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže následně zrušil výše citované rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Celní úřad vydal dne 8. 3. 2019 rozhodnutí č. j. 46560-2/2018-530000-41, jímž žalobkyni vrátil zaplacenou pokutu jako vratitelný přeplatek ve smyslu § 155 odst. 2 ve spojení s § 254 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť v důsledku rozsudku krajského soudu se rozhodnutí o uložení pokuty stalo nepravomocným. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitku a požadovala, aby jí byl vedle přeplatku přiznán též úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Celní úřad rozhodnutím ze dne 8. 6. 2018, č. j. 46560-11/2018-530000-11, námitku zamítl s tím, že úrok mohl vzniknout až zrušením rozhodnutí o pokutě, k němuž došlo rozsudkem krajského soudu dne 6. 3. 2018. Na věc je proto třeba aplikovat § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném od 1. 7. 2017, tj. po novele provedené zákonem č. 170/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní, podle nějž žalobkyni požadovaný úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2019, č. j. 5574/2019-900000-312.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítla, že žalovaný nevzal v potaz přechodné ustanovení čl. XI odst. 1 zákona č. 170/2017 Sb., podle nějž se řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Řízení před celním úřadem není samostatným řízením, nýbrž je součástí řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, které bylo zahájeno již 30. 6. 2012, a proto je třeba na řízení nebo jiné postupy vzniklé v souvislosti s tímto řízením aplikovat daňový řád ve znění před novelou provedenou zákonem č. 170/2017 Sb. I pokud by bylo řízení před celním úřadem považováno za samostatné řízení, pak bylo zahájeno přijetím pokuty dne 18. 11. 2016, tj. před účinností novely provedené zákonem č. 170/2017 Sb., a na věc je proto rovněž třeba aplikovat daňový řád ve znění před touto novelou. Žalobkyni proto

vznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Tvzení celního úřadu, že postup při správě daní směřující k vrácení přeplatku nemohl být zahájen dříve, než došlo k vydání zrušujícího rozsudku krajského soudu, považuje žalobkyně za účelové a odporující základním zásadám správního řízení.

5. Žalovaný dle žalobkyně rovněž nesprávně posoudil okamžik vzniku přeplatku, neboť nerozlišil okamžik vzniku nároku na úrok a okamžik vzniku úroku – nárok na úrok vznikne až ke dni zrušení rozhodnutí o pokutě, avšak úrok sám vzniká již dnem následujícím po dni splatnosti pokuty, resp. jejím uhrazením. V dané věci tak úrok vznikl dne 22. 11. 2016 (den po splatnosti pokuty). Skutečnost, že od 1. 7. 2017 začala platit nová právní úprava, která vznik úroku ve věcech dělené správy vylučuje, tak na věci nic nemění, neboť úrok se v té době již započítával do přeplatku. Pokud je nutné postupovat při výpočtu výše úroku dle právní úpravy účinné v době, kdy přeplatek vznikl, pak je logicky nutné postupovat dle této úpravy i ohledně otázky, zda úrok vznikl. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78. Výklad žalovaného, dle něž přeplatek vzniká až ve chvíli vzniku nároku na jeho vrácení, by dle žalobkyně vedl k absurdnímu závěru, že úrok z přeplatku sice vzniká již splatností přeplatku, avšak přeplatek samotný vzniká až rozhodnutím o zrušení podkladového rozhodnutí.
6. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že přechodné ustanovení čl. XI odst. 1 zákona č. 170/2017 Sb. nelze ve věci použít, neboť úrok z neoprávněného jednání správce daně je hmotněprávním nárokem, který není součástí jakéhokoliv řízení. Případný úrok vzniká až po splnění zákonem předvídaných podmínek a vzniká z konkrétní částky přeplatku (nemůže se proto do něj započítávat). Okamžik vzniku nároku na úrok je pak totožný s okamžikem, kdy vzniká samotný úrok. Přeplatek vznikl až momentem, kdy došlo ke zrušení rozhodnutí o pokutě. Žalovaný proto při řešení otázky, zda úrok vznikl, postupoval dle právní úpravy účinné v době, kdy vznikl přeplatek. V době vzniku přeplatku již přitom byla účinná právní úprava, která vznik úroku vylučuje.
8. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před soudem.
9. Žalobkyně replikovala k vyjádření žalovaného; její replika však nepřináší žádné nové argumentační roviny a pouze opakuje či doplňuje argumentaci již uvedenou v žalobě.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Zdejší soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 – 39, publ. pod č. 3485/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že nárok na úrok dle citovaného ustanovení vzniká i v případě tzv. dělené správy, tj. v situaci, kdy se vydání nezákonného rozhodnutí dopustil správní orgán, který pokutu uložil, a jiný správní orgán v postavení správce daně takto uloženou pokutu vybral (Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou situaci, jaká je v projednávané věci, kdy pokuta byla uložena Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, tuto pokutu vybral celní úřad, přičemž následně bylo rozhodnutí o pokutě zrušeno krajským soudem).
14. Zákonem č. 170/2017 Sb. (zjevně v reakci na právě citovaný rozsudek) zákonodárce ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu doplnil o následující větu: Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy. Zákon č. 170/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Přejícné ustanovení čl. XI odst. 1 obsahuje pravidlo, podle něž se řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
15. Zdejší soud souhlasí s žalovaným v tom, že nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně je hmotněprávní nárokem daňového subjektu. Při řešení otázky, podle jaké právní úpravy je třeba postupovat pro účely posouzení vzniku tohoto nároku, proto nelze vycházet z přejícného ustanovení čl. XI odst. 1 zákona č. 170/2017 Sb., který řeší intertemporalitu zákona výlučně ve vztahu k procesním aspektům běžících řízení a postupů. Argumentace žalobkyně se proto v tomto ohledu mýlí s podstatou věci, přičemž nemá valného smyslu zabývat se tím, kdy bylo zahájeno jaké řízení či postup.
16. Neudržitelný je ovšem i právní názor žalovaného, že pro věc je určující právní úprava účinná v okamžiku, kdy bylo rozhodnutí o pokutě zrušeno soudem. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017-23, č. 3565/2017 Sb. NSS, shrnul svůj obecný právně-teoretický přístup k problematice určení právní úpravy, jež se má aplikovat v otázkách hmotněprávních daňových práv a povinností, takto: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou orgány daňové správy vázány právními předpisy platnými v době vzniku daňového dluhu, zatímco řízení se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konkrétně ve vztahu k úroku již v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010-143, publ. pod č. 2511/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „[p]ro úrok, jenž je třeba vnímat jako cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou, je rozhodným právem právo účinné v době, kdy dluh vznikl a trvá (...). V případě, kdy se stane dlužníkem stát v důsledku zrušení rozhodnutí, na jehož základě byla částka uhrazena, je u daní rozhodným právem právo účinné v době splatnosti (den následující po původní splatnosti daně) jen v případě, že v ní byla daň skutečně uhrazena

(...); byla-li uhrazena později, pak den následující po dni skutečné úhrady daně (...). Obdobně by bylo třeba postupovat i tam, kde zákon výslovně okamžik prodlení státu nestanoví, neboť to odpovídá logice vztahu mezi dlužníkem a věřitelem – zaplacením počíná neoprávněné zadržování částky státem. Při absenci zákonného určení dne prodlení je tedy rovněž podstatné, kdy byla částka, od níž je úrok odvozován, zaplacená.“

17. K principiálně stejným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl i v případě úroku vzniklého z přeplatku v rámci dělené správy v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78: „[p]řeplatkem na platební povinnosti se tedy zaplacená pokuta zrušená soudním rozhodnutím stává již okamžikem jejího zaplacení. Nelze tudíž akceptovat názor stěžovatele, že přeplatek vznikl až okamžikem právní moci rozhodnutí městského soudu, jímž bylo rozhodnutí o uložení pokuty zrušeno. Argumentace stěžovatele se v tomto ohledu omezila pouze na vágní odkaz na presumpci správnosti správních rozhodnutí a skutečnost, že stěžovatel nemohl přeplatek vrátit před tím, než se o jeho vzniku dozvěděl. To má sice stěžovatel pravdu, avšak rozhodnutím soudu se rozhodnutí správního orgánu zrušuje s účinky *ex tunc*, tudíž se *ex tunc* stává pokuta uhrazená na základě takového rozhodnutí přeplatkem na platební povinnosti; zároveň již okamžikem zaplacení pokuty byly převedeny finanční prostředky na účet správce daně a žalobce tak s nimi od této doby nemohl disponovat.“
18. Zdejší soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by se měl od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu v této věci odchýlovat. Není přitom podstatné, že se citovaná judikatura týkala úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (§ 64 odst. 6), neboť úprava v daňovém řádu je obsahově založena na shodných principech. Námitka žalobkyně, že žalovaný na věc aplikoval nesprávný předpis (daňový řád ve znění od 1. 7. 2017) je důvodná, neboť pro posouzení vzniku nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně je i v případě dělené správy rozhodná právní úprava účinná v době splatnosti (či zaplacení) peněžitého plnění uloženého příslušným správním orgánem, a nikoliv právní úprava účinná v době zrušení správního rozhodnutí, které povinnost k peněžitému plnění uložilo. Ostatně výklad žalovaného by ve svém důsledku znamenal nerovné postavení mezi jednotlivými daňovými subjekty v otázce vzniku nároku na úrok, resp. by rovnovážnost tohoto jejich právního postavení činil závislým na nejisté okolnosti, totiž na okamžiku, kdy bude zrušeno nezákonné rozhodnutí o pokutě. Je poněkud absurdní představa, že by jednomu ze dvou subjektů, které ve stejné době zaplatily pokutu, vznikl nárok na úrok, avšak druhému nikoliv pouze v závislosti na tom, zda to které rozhodnutí o pokutě bylo pro nezákonnost zrušeno do 30. 6. 2017 či po tomto datu, a to za situace, kdy zákon takový následek výslovně nestanoví.
19. Jak vyplývá z předloženého správního spisu, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jímž byla žalobkyni uložena pokuta, nabylo ve vztahu k žalobkyni právní moci dne 25. 7. 2016. Pokuta byla splatná ve lhůtě 120 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. do 22. 11. 2016. Žalobkyně pokutu uhradila dne 18. 11. 2016. V souladu s § 254 odst. 1 daňového řádu tak žalobkyni v případě zrušení rozhodnutí o pokutě vzniká nárok na úrok počínaje dnem 23. 11. 2016, přičemž pro posouzení vzniku tohoto nároku je rozhodná právní úprava účinná právě v tento den (tj. § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017). Rozhodnutí žalovaného proto nemůže obstát.
20. I když je pro vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně rozhodná právní úprava účinná v době splatnosti (či zaplacení) peněžitého plnění, neznamená to, že by tato úprava nemohla doznat změn. Soud se proto pro úplnost dále zabýval tím, zda následná novela provedená zákonem č. 170/2017 Sb. účinná ode dne 1. 7. 2017, podle níž

úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy, mohla mít vliv na vznik, výši či trvání tohoto úroku. Je vyloučeno, aby tato novela měla vliv na vznik, výši a trvání nároku na úrok v době před svou účinností, tj. do 30. 6. 2017, neboť by se jednalo o pravou retroaktivitu, která je až na zcela mimořádné výjimky (které by musely být zákonodárcem výslovně normovány) zakázána, přičemž tento zákaz vyplývá z čl. 1 Ústavy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96).

21. V úvahu tak může připadat pouze nepravá retroaktivita, tj. že by se výše či trvání nároku na úrok (který již vznikl) počínaje dnem 1. 7. 2017 posuzovaly dle nové právní úpravy. Zatímco u procesních norem připouští judikatura i právní nauka jejich nepravou retroaktivitu (tj. že působí do budoucna i na vztahy vzniklé před jejich účinností), v případě hmotněprávních norem platí, že upravují jen ty právní vztahy, které vznikly po dni, kdy tyto nabyly účinnosti. Každý ústavně přípustný případ retroaktivity je případně nutno *expressis verbis* zakotvit v zákoně. Jiný postup by znamenal rozpor se zásadou jasnosti a určitosti zákona, které představují součást principu právního státu (čl. 1 Ústavy). Znakem právního státu je právní jistota, ochrana důvěry občanů v právo, jejíž výrazem je mimo jiné i zákaz retroaktivity právních norem. (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, č. 30/1995 Sb. ÚS, ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, č. 63/1997 Sb. a ze dne 12. 3. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 33/01, č. 145/2002 Sb. a další, též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003 – 69).
22. Jak bylo již výše uvedeno, má nárok na úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu hmotněprávní povahu. Nepravou retroaktivitu zákona č. 170/2017 Sb. by dle názoru soudu bylo možné připustit v zásadě ve dvou případech. Za prvé tehdy, pokud by takové pravidlo zákonodárce v zákoně výslovně uvedl. K tomu postačí konstatovat, že přechodná ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. takové pravidlo neobsahují, resp. vůbec neřeší, jak posoudit rozsah a trvání nároku na úrok v případech, kdy byla pokuta v rámci dělené správy splatná (či zaplacená) před účinností tohoto zákona (a úrok tedy vznikl před účinností tohoto zákona). V druhém případě by se jednalo o situaci, kdy by novela nově upravovala rozsah a trvání úroku pro daňový subjekt výhodněji, než dosavadní úprava (např. by zavedla vyšší sazbu úroku), a nejasnou intertemporální situaci by tak bylo možné vyřešit výkladem ve prospěch adresáta právní normy (a v neprospěch státu, tj. vykládat právní normu *in dubio mitius*, v pochybnostech mírněji). V oblasti veřejného práva totiž nepochybně platí, že stát má povinnost co nej přesněji formulovat právní předpisy a neučiní-li tak, nastal problém na jeho straně, a musí proto jít k jeho tíži. Stát se proto nemůže „*vůči adresátům právní regulace dovolávat toho, že jím vytvořená právní úprava je formulačně nedostatečná. Nabízí-li se výklad výhodný pro stát a další výhodný pro adresáty právní regulace, je třeba dát přednost výkladu ve prospěch adresátů právní regulace.*“ (srov. přiměřeně nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2264/13). V nyní projednávané věci ovšem taková situace nenastala: předmětná novela oproti dosavadnímu stavu vznik úroku zcela vylučuje, a je proto pro adresáta právní normy nevýhodná.
23. Na základě výše uvedených úvah soud uzavírá, že v případě novely § 254 odst. 1 daňového řádu provedené zákonem č. 170/2017 Sb. nelze připustit ani její nepravou retroaktivitu. Lze proto uzavřít, že nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně v případě dělené správy podle § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 30. 6. 2017, vznikne tehdy, došlo-li ke splatnosti (případně zaplacení) peněžitého plnění nejpozději do 30. 6. 2017. Na vznik, výši a trvání takto vzniklého nároku nemá novela provedená zákonem č. 170/2017 Sb., žádný vliv. (k obdobnému posouzení důsledků změny právní úpravy v případě úroku

z daňového odpočtu podle § 254a daňového řádu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2019, čj. 7 Afs 373/2018 – 39).

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na konstatovanou nezákonnost zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Požadovala-li žalobkyně též odměnu za úkon spočívající v poradě s klientem, pak soudu tento úkon nijak nedoložila, a proto jí soud odměnu za něj nepřiznal. Dále žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů jejího zástupce v paušální výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést z odměny a náhrad ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 15 342 Kč. Zdejší soud uložil žalovanému zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. února 2021

Mgr. Petr Šebek v.r.
předseda senátu